

РЕШЕНИЕ

№ 7620

гр. София, 24.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в публично заседание на 19.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **13500** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на М. Е. С.-ЕГН-[ЕГН] с постоянен адрес в [населено място], чрез адв.В.О. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2265754/05.12.2025г. по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „бб“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, издадена от мл.автоконтрольор към ОПП-СДВР.

В жалбата се твърди, че оспорения акт е издаден в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, тъй като липсват данни за поведение на водача, представляващо нарушение на ЗДвП. Доводите се поддържат в съдебно заседание от адв. О., който акцентира, че заповедта е издадена при липса на правно основание. Претендира разноси.

Ответникът - мл.автоконтрольор към ОПП-СДВР, чрез юрк.П., и в представени писмени бележки оспорва основателността на жалбата.Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 80 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 05.12.2025г. срещу М. Е. С. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 4849861 за това, че на 29.09.2025г. около 17.30ч. в [населено място], на [улица]като водач на л.а.С. Ц5 с рег. [рег.номер на МПС] , в района до [жилищен адрес] е реализирала ПТП като е напуснала мястото на инцидента без да уведоми службата по контрол към МВР. Актът е съставен от мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР за нарушение на чл. 20, ал. 1 и

чл. 123, ал. 1, т.1 от ЗДвП.

При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП, с която за извършено от М. Е. С. нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства, документите, приобщени към административната преписка. Събрани са гласни доказателствени средства. Според изявленията на свидетелката А. К. Н., същата е пътувала на тази дата заедно с майка с жалбоподателката съвместно в процесния автомобил. Заявява, че през цялото време подобен на описания в документите на КАТ инцидент не е реализиран. Поискан бил оглед на автомобила, но такъв не е извършен от органите на КАТ.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнoleгитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023г. е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“, т. 6 и т. 7 от ЗДвП. В таква качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложенте на л.49 и л.50 заповеди. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г.), предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5,

чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8. Посочената разпоредба на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП съдържа различни състави на нарушения, при които се налага едно и също административно наказание на водача. В конкретния случай не е индивидуализирано кое от описаното в текствата част на заповедта деяние на водача съставлява административно нарушение, включено в обхвата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП. Безспорно цитираното в акта нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП не е сред предвидените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“, за които се налага ПАМ. Тази липса на конкретизация означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ на ЗДвП законови хипотези приема, че е налице административния орган. Установеното нарушение не може да бъде санирано в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта, без да е необходимо да се обсъждат останалите доводи и възражения на страните. Дължима е отмяна на оспорения административен акт.

С оглед изхода на спора основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски, които в случая възлизат на 385.56 евро, от които 25.56 евро – държавна такса и 360.00 евро – заплатен в брой адвокатски хонорар, чиито размер не е прекомерен и е много под предвидения в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 80 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-2265754/05.12.2025г. по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „бб“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца, издадена от мл.автоконтрольор към ОПП-СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на М. Е. С.-ЕГН-[ЕГН] разноски по делото в размер на 385.56 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.